JULIE OLIVIA

If It Makes You Happy

JULIE OLIVIA

If It Makes You Happy

HA ETTŐL BOLDOG VAGY

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Julie Olivia: *If It Makes You Happy*
First published independently in 2024
This edition published in 2025 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Palásthy Ágnes

Szerkesztette
Kapornaky Veronika

Cover illustration by Eva García
Cover design by Lila Selle

ISBN 978-963-636-971-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Julie Olivia 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Palásthy Ágnes 2026

Ezt magamnak ajánlom.

A hatéves Julie-nak, aki végigügyetlenkedte
egy tehetségkutatón a Spice Up Your Life *előadását.*
Senki nem emlékszik rá. Remélhetőleg.

A SZERZŐ ÜZENETE

Ez a könyv egy szerelmes levél tőlem az őszi hónapokhoz és a kilencvenes évek végéhez. Vannak benne meghitt aratóünnepek, zizegő avar, halloween ünnep és hálaadásnapi pite! Készüljetek fel rá, hogy lesz benne néhány, a kilencvenes évekbeli romantikus komédiákban szokásos közhely is. Nem tudtam megállni.

Bár ez a könyv tele van jókedvű nosztalgiával és az ősz dicséretével, szeretném felhívni a figyelmet a következő tartalmakra:

- Explicit szexjelenetek
- Trágár kifejezések
- Szülő halála szívinfarktus miatt (csak említve)
- Szeretett személy elvesztése feletti gyász
- Gyermekelhagyás és szülői elhidegülés
- Válás
- Megcsalás (csak említve, nem főszereplő)

Ügyeljetek a szívetekre olvasás közben, barátaim!
Most pedig fogjatok egy takarót, gyújtsatok meg egy kellemes gyertyát, és térjetek vissza 1997 őszébe!

xo Julie O.

ZENELISTA

1. *One Headlight* – The Wallflowers
2. *There She Goes* – Sixpence None the Richer
3. *No Rain* – Blind Melon
4. *Dreams* – The Cranberries
5. *Real World* – Matchbox Twenty
6. *Say You'll Be There* – Spice Girls
7. *Black* – Pearl Jam
8. *I Want You* – Savage Garden
9. *I Put a Spell on You* – Nina Simone
10. *Sex & Candy* – Marcy Playground
11. *Lovefool* – The Cardigans
12. *Linger* – The Cranberries
13. *You Gotta Be* – Des'ree
14. *Come as You Are* – Nirvana
15. *You Were Meant for Me* – Jewel
16. *Save Tonight* – Eagle-Eye Cherry
17. *Head Over Feet* – Alanis Morissette
18. *Uptown Girl* – Billy Joel
19. *If It Makes You Happy* – Sheryl Crow

PROLÓGUS

MICHELLE

1997. július

Felkészültem a mai napra, amennyire csak tőlem telt. Előkészítettem az egyszerű fekete ruhámat, kiválasztottam a virágokat, és találkoztam a pappal. De az nem szerepelt a listámon, hogy az anyám halottvirrasztásán közöljem a családommal, hogy elváltam.

– Öt perc múlva megyek – súgja a fülembe sürgetően Allen.

– Tudom.

– Megmondom nekik én, ha te nem.

Összeszorítom a fogam.

– Tudom.

Allen nem késheti le a repülőjét. Igaz, az exférjem egy *holnapi járatra* is vehetett volna jegyet, a virrasztás utánra, de ha már jogilag nem kötődik az ember egy családhoz, gondolom, nem lényeges, lerója-e a kegyeletét az exanyósának.

Húzogatom a medálomat a vékony nyakláncon, miközben figyelem a megjelenteknek a kápolnában kígyózó hosszú sorát. Erőltetetten rámosolygok valakire, akiről nem tudom, ki lehet.

Veszek egy mély lélegzetet, és lassan kifújom a levegőt.

– Nem ma kellene csinálnunk ezt.

Allen elfordítja a tekintetét, és elhúzza a száját.

– Igen, de együtt kell megmondanunk nekik. A mai nap az egyetlen lehetőségünk. Ez így helyes.

Ez így helyes.

Két hónappal ezelőtt egy nálam sokkal fiatalabb és életvidámabb nő telefonált a házunkba, hogy közölje, ő nem tudta, hogy Allennek van felesége. Akárcsak az exférjem, ő is azt mondta, „ez így helyes", hogy megmondja az igazat.

Nem hívom fel Allen figyelmét az erkölcsi következetlenségére. Nincs értelme vitatkoznom, ha úgysem győzhetek.

Szólnunk kellett volna a családomnak a döntésünkről, hogy elválunk. Allen családja hetek óta tudta. De mikor a mamám egészsége hirtelen megromlott, sosem tűnt megfelelőnek az idő. Épp az utolsó simításokat végeztem a papírmunkán, amikor apa felhívott, hogy anya elment.

Allen megköszörüli a torkát, és végigsimítja a tenyerével gyönyörűen szabott zakóját. A legtöbb férfi talán idegesen babrálna az öltönye gombjaival, de Allen nem az az ember, aki nyilvánosan gyengeséget mutat. A fehér köpenyében sem a kórházban, és semmi esetre sem egy halottvirrasztáson.

Sokan eljöttek, akik még ápolónőként ismerték a mamámat, néhányan pedig itt az én beosztottaim. Ám sokan vannak olyanok is, akiket nem ismerek. Ezek az ismeretlen emberek bő öltönyöket viselnek gyászruhaként, és divatjamúlt ruhákat, mintha kapkodva próbáltak volna az alkalomhoz illő öltözékeket összeszedni. Az utolsó padsor mellett egy idősebb nőn lila harisnya van. A mellette álló férfin pedig a hetvenes évekből való szemüveg, amely szinte az egész arcát eltakarja.

– Kik ezek az emberek? – mormolom.

Allen válaszul megvonja a vállát.

Egy család közeledik a koporsóhoz. Egy férfi, egy nő és a két lányuk. Ők is az ismeretlenek közül valók. A férfi hosszú karjával átöleli a cingár tinédzserlányt, akinek csapzott szőke haja eltakarja könnyáztatta, foltos arcát. A férfi a csípőjén tart egy sokkal fiatalabb kislányt, aki az apja nyakkendőjét szorongatja. A nő – gondolom, a férfi felesége – mögöttük áll, karba font kezében egy csokor virág.

Eltűnődöm, vajon boldogok-e. Allen meg én úgy döntöttünk – közösen, mint mindig –, hogy nem lesz gyerekünk. Féltettük a karrierünket meg a szép városi házat, amely nem bírta volna ki a zsírkrétát a falán. A szőnyegeink túl drágák voltak a kiömlő tejhez. A gyerekek túlságosan vadak, mi pedig túlságosan… nem vagyunk azok.

Figyelem, ahogy az apa leteszi az ágaskodó kislányát. Elveszi a csokrot a feleségétől, és elnéz a kápolnában vonuló emberek kígyózó sora fölött. Vajon kit keres? Felénk fordítja a tekintetét, és a pillantása megállapodik az enyémen.

Megakad rajtam, mint a szövetben a beragadt cipzár; ránt egyet a gyomromon, és szálakat tép ki belőle. Nem tudom elfordítani a tekintetem. Ő sem.

Bizonyos értelemben hagyományosan jóképű – nagyon hasonlóan Allenhez. Erős álla frissen borotvált. Magas járomcsontja élesen rajzolódik ki az arcán. Ádámcsutkája karakteres, a nyaka vastag, alatta pedig a kigombolt fehér inggallér és a kislánya fogásától meglazult nyakkendő miatt látszik kiálló kulcscsontja. A férfi magasabb, mint a többiek a sorban. Széles válla kitölti a zakóját. Igen, nagyon hagyományosan jóképű.

De másmilyen módon is vonzó – Allentől eltérő módokon. Sötétbarna haja nincs rövidre vágva. Talán a *laza* kifejezés írhatja le legjobban. Mintha próbálkozott volna po-

mádéval, de ideges kezével túlságosan sokszor szántott volna végig a hajfürtök között. Az orrnyerge kissé ferde. És bár az ajkát szorosan összezárja, van egy apró ránc a szája egyik oldalán. Nevetőránc, amely nem tud eltűnni még egy halottvirrasztáson sem.

Megenyhül a tekintete, mintha csak gondolatban egy székkel kínálna, hogy csatlakozzak hozzá ebben a mi néma, mindent látó terünkben. Kényelmesen kinyújtja a lábát. Nem megy sehová.

Veszek egy reszketeg lélegzetet. Hogy lehet ennyire nyugodt, amint egy idegenre mered? Lustán Allenre villan a tekintete, aztán vissza rám. A gyomrom mélyén érzem a pillantását. Mintha csak látná, amit titkolok – mintha *ő* tudna a válásról.

– Psszt.

A torkomba ugrik a szívem a húgom hangjától. Sara bedugja a fejét az előtérbe vezető oldalajtóból a hátunk mögött.

– Shelly, gyere ide!

Allen bosszús arcot vág, ahogy Sara behúz engem a helyiségbe. Próbálok lopva egy utolsó pillantást vetni a másik férfira, de az ajtó becsukódik az orrom előtt, mielőtt megtehetném.

Boldogabb körülmények között ez a helyiség a menyasszony öltözőjéül szolgál. Egy ovális állótükör van a sarokba támasztva, és kárpitozott mahagóniszékek vesznek körül egy kis asztalt. Még mindig látom magam előtt, ahogy az én három koszorúslányom ül a sarokban, öt évvel ezelőtt: Sara, Allen húga és a régi főiskolai lakótársam. Nem is tudom, mikor csevegtem vele utoljára.

– Beszélned kell apával – mondja sürgetően Sara.

Pislogok egyet, és bólintok.

– Rendben.

– Én megpróbáltam, de…

– Semmi baj – vágok közbe. – Ne aggódj!

Fényes rózsaszín szája sarka megemelkedik, de a mosoly nem éri el a tekintetét.

– Köszönöm. Nem is tudom, hogyan maradhatsz ilyen – int felém, kézmozdulatával átfogva magas alakomat tetőtől talpig – nyugodt. Mindig olyan összeszedettnek tűnsz.

A kishúgom az érzelmesebb kettőnk közül. Apró termetű, és olyan platinaszőke haja van, amiért egyes nők komoly összegeket hagynak a fodrásznál – ellentétben az én, apánktól örökölt barna hajammal. Ám míg nekem dupla adag jutott a barnából, anya barna szemével, Sara apa gyönyörű kék szemét örökölte. A kék szem most könnyektől ragyog, amelyek bármelyik percben kicsordulhatnak. A húgomnak mindkettőnk számára elég érzelem jutott, amit nagyon szeretek benne.

– Hogy vagy? – kérdem.

– Jól. – Oda sem figyelve kinyújtja a kezét, és összeborzolja a hajam. – Ebbe a ronda feketébe zárva. És *te* hogy vagy? Allen egészen furán viselkedik. Bár, azt hiszem, ő mindig ilyen.

Hümmögök valamit válaszul, és a gyomrom fájdalmasan összerándul.

Sara felsóhajt.

– Sokan vannak odakint, igaz?

Sara idegesen fecseg, úgyhogy megpróbálom megnyugtatni egy odavetett kérdéssel.

– Meghívtad néhány művész barátodat a főiskoláról?

Kiszakad belőle a nevetés.

– Na már csak az kéne. Némelyiktől szívinfarktust kapnál.

Mindketten megdermedünk. Sara szeme kerekre tágul, én pedig összeszorítom az ajkamat.

– Ez nem volt…

– Szándékos – fejezem be helyette, és mosolyogni próbálok. – Semmi baj, Sara.

Sietve bólint, és összevonja a szemöldökét.

– Szóval… azt hiszem, ezek az emberek Copper Runból jöttek. Tudod, anya mennyire részt vett a város életében.

– Tudom.

Egy évvel ezelőtt a szüleink nyugdíjba mentek, és elköltöztek egy vermonti kisvárosba, ahol nyitottak egy giccses vendégházat. Elméletben mindkettőjüké volt, de valójában a mamánknak volt a szívügye. Érthető, hogy most itt vannak Copper Run lakói. Anya olyan ember volt, akinek elég volt egyetlen év, hogy tiszteljék és szeressék. Én viszont két évet is eltölthetek egyetlen emberrel egy szobába összezárva, mégis idegenek maradunk. Talán emiatt ment tönkre a házasságom.

– Ideautóztak Seattle-be? – kérdem. – Keresztül az egész országon? Bezárt a város?

– Ne légy undok! – mondja mosolyogva Sara. – Ezek jó emberek.

– Felelőtlen emberek – ugratom kis mosollyal, amely elhal olyan gyorsan, ahogyan keletkezett.

Meghúzogatom a fülcimpámat, és megforgatom az apró gyöngy fülbevalót.

– Hol van apa? – kérdem.

Sara felemeli a hüvelykujját, és a körmét kezdi rágni.

– A sarokban.

– Hé! – szólok rá, és sietve lehúzom a kezét. – Minden rendben. *Én* jól vagyok. *Te* is jól leszel.

Sara lassan bólint, aztán gyorsabban, majd magához ránt, és szorosan átölel. A karomban tartom, ameddig szüksége van rá, amíg végül el nem húzódik tőlem.

Megveregetem a vállát.

– Mindjárt visszajövök.

A menyasszonyi öltöző legtávolabbi sarkában ül az apánk, és a magas ablakon át kinéz a városra. A katedrális egy utcasarkon áll, közvetlenül egy kereszteződésnél, ahol fülsiketítő a dudálás, és a zöld lámpa azt jelenti, gyorsítanod kellett volna öt másodperccel ezelőtt.

Apa Rocket hátán nyugtatja a kezét, szórakozottan simogatva a kutya bolyhos fekete-fehér bundáját.

Pár veregetés után a border collie kihúzza apa keze alól a fejét. A szemközti falhoz kocog, és közben rám néz, mintha azt mondaná: *Tessék. Megvigasztaltam. Most örülsz?* Majd a szükségesnél nagyobb lendülettel ledobja magát a földre.

Allen dolga lett volna kutyafelügyelőt találni mára Rocketnak. Persze eszében sem volt, ahogyan arra sem vette a fáradságot egészen tegnapig, hogy közölje velem, én örököltem az *ő* kutyáját a válás után, mivel nem tudja kivinni Rocketot az országból.

Rocket nem hallgat rám. Alig hagyja, hogy megsimogassam. De mit tehettem volna? Nem volt más választás, csak az, hogy velem marad, vagy Allen egy állatmenhely gondjaira bízza. Rocket a maga primadonnatermészetével ezen felháborodott volna, én pedig távolról sem vagyok ennyire szívtelen. Rocket tulajdonképpen nem lehetne a kápolnában, de nem fog zavarni senkit – még ha engem levegőnek is néz.

Apa keze erőtlenül lóg az oldala mellett, ahol az előbb még Rocket volt. A kezembe veszem.

– Szia, Sellő! – mormolja törékeny mosollyal.

– Hogy vagy?

– Jól. – A szeme alatt a táskák másról árulkodnak. – Te?

– Jól vagyok – felelem.

Elengedi a kezemet, megérinti a medált a nyakláncomon, és végigfuttatja az ujját rajta.

– Ez az édesanyádé? – Követi a vékony láncot, a két kulcscsontom közti mélyedésig. – Túl sokat fogytál.

– Jól vagyok – ismétlem.

– Nagyon értett hozzá, hogy szép dolgokat válasszon – jegyzi meg apa tűnődve, inkább magának, mint nekem. – A nyaklánc. A lepedők a vendégházban. Tudod, ott vannak azok a csipketerítők, amiket annyira szeret. Azok a kis vásznak a…

Megbicsaklik a hangja.

– Apa…

Összekulcsolja a kezét, és a csukott ajtóra pillant, amely a gyorsan megtelő kápolnába vezet.

– Kik vannak ott?

– Állítólag egész Copper Run.

– Ó! – mondja, halvány mosollyal a szája szélén. – Jó emberek, az a társaság.

– Én is úgy hallottam.

– Allen hogy viseli mindezt?

Önkéntelenül összeszorítom az állkapcsomat.

– Ő jól van.

– Ma ezzel felelsz mindenre?

Akaratlanul is kiszakad belőlem egy horkantásszerű nevetés.

– Igen.

A szemem sarkából látom, hogy Rocket résnyire húzott kutyaszemmel mered rám. Ökölbe szorítom a kezem. A kutya tudja, hogy fel kell hoznom a választ. Ugyanúgy, ahogy odakint az az idegen férfi is tudta.

De hogy mondjam meg apának és Sarának? *Sziasztok, én vagyok a majdnem harmincéves munkamániás lányotok/nővéretek, aki nem képes megmenteni a házasságát.*

Allen negyvenkét éves. A tengerentúlra költözik, ahol az egészségügyben fog dolgozni, és közben éli világát egy olyan korú nővel, mint én voltam, amikor megismertem.

Sara odalesz, de én nem akarom, hogy bárki is sajnáljon. Allennek nem kellek többé, én pedig nem fogom kényszeríteni, hogy velem maradjon. Ez egy észszerű döntés volt. Jó döntés. De azért nem kellenek lufik és konfetti.

– Hogyan mehetnék vissza? – suttogja apa alig hallhatóan.

– Oda ki? – kérdezem.

– A vendégházba – feleli remegő ajakkal. – Fogalmam sincs, mit hova tett. Ő intézte a számlákat, a foglalásokat… Ó, istenem, nem is tudom felhívni a vendégeket. Ez a legsűrűbb szezon. Szinte az egész ház le van foglalva. Én nem tudom… nem vagyok képes…

Veszek egy mély levegőt.

– Hé! Majd kitaláljuk. Mindig kitalálunk valamit.

– Vagyis *te* mindig kitalálod – mondja. – Neked jutott az édesanyád összes ereje.

– Nem, Sarában is megvan. És mellette még ott a saját energiája. Remekül fogja vezetni a vendégházat.

Apa bólogatni kezd, és közben a halántékát masszírozza.

– Igazad van, igen. Remekül csinálja majd. Igazad van.

Mindketten tudjuk, hogy Sarában megvannak anya jó tulajdonságai. A gyengédsége. A pozitív gondolkodása. A könnyen lelkesedő, kreatív énje. Ezek jellemzik azt, aki egy szeretett vendégházat örököl – és nem a rideg elsőszülött lányt. Nem mintha én vágytam volna rá.

Sara decemberben fog diplomázni. Utána zökkenőmentesen fog beilleszkedni az új szerepébe – feltéve, hogy apa képes lesz addig kézben tartani a dolgokat. Bár pillanatnyilag nem úgy néz ki, mint aki bármit is irányítani tudna.

Nyikorogva nyílik a kápolna ajtaja, és beszűrődik a beszélgetés halk moraja. Megmerevedek, ahogy Allen lazán bevonul a helyiségbe, és Valentino oxford cipője minden lépésnél csattan a linóleumon. Rocket odarohan hozzá, a farka szélsebesen legyez. Allen megveregeti a fejét, hogy megnyugtassa, aztán félretolja.

– Kész vagy, Shelly?

Talán az alváshiány teszi, de az agyam ködös, és nem fogja fel a kérdést.

Apám kezd felemelkedni.

– Mennünk kell a…?

– Nem – vágok közbe, és a vállára teszem a kezem.

Allen meg én gyakorlatias emberek vagyunk. A racionális agya az egyik legvonzóbb tulajdonsága. Igen, egy kicsit hideg, de az vagyok én is. Valaha értettük egymást – tiszteltük a másikat. Legalábbis a mai napig. Az ő alaptalan igénye, hogy fenntartsuk a látszatot, fontosabb neki, mint a családom gyásza.

Sara hozzánk lép összevont szemöldökkel. Egy csokor virág van nála.

– Ezt egy férfi adta ott kint.

Apa felé nyújtja. Én elveszem, hogy apának eggyel kevesebb dologgal kelljen foglalkoznia.

Sara tekintete Allenre villan, aztán rám.

– Minden rendben?

Allen türelmetlenül szusszan.

Kérlek, ne ma! – formálom a szavakat némán az ajkammal.

Megrázza a fejét.

– Shell…

Szorosan behunyom a szemem.

– Adj egy másodpercet!

– Ne nehezítsük meg a dolgot! – mondja Allen vontatottan.

– Miről van szó? – kérdi apa.

– Apa, semmi fontos. Mi csak…

És ebben a pillanatban Allen bejelenti:

– Elváltunk.

A szó visszaverődik a falakról meg az alacsony mennyezetről.

Allen szeme kerekre tágul, ahogy az enyém is. Azt hiszem, nem számított rá, hogy ennyire hangos lesz, én pedig nem gondoltam, hogy ennyire nyersen hangzik majd.

– Nem leszek itt holnap – folytatja Allen, és megigazítja a zakója hajtókáját. – Most indulok a repülőtérre.

Érzem a pulzusom lüktetését a nyakamon, a kezemben és a lábamban. A virág egyik tövise megsebezte a tenyeremet.

– Sajnálom, hogy így kellett megtudniuk – töri meg Allen a hosszúra nyúló hallgatásunkat, és az órájára néz. – Mennem kell. Őszinte részvétem a veszteségük miatt.

Úgy mondja, mintha ő nem lett volna része a családunknak öt évig.

Ugyanilyen közönyösen indul kifelé. Rocket követni próbálja, de Allen megrázza a fejét.

A vérem mintha láva volna, úgy bugyog fel a torkomba és az arcomba. A mellkasom fáj a forróságtól. Nem tudom eldönteni, hogy szomorú vagyok, rémült vagy dühös. Bár nem vagyok rá büszke, én egy üss vagy fuss szituációban sajnos alapból az üss-t választom.

Allen után sietek, és kilépek az oldalhelyiségből ismét a kápolnába. Körülvesz a beszélgetések halk moraja. A hűvös levegő a nyitott kápolnaajtóból belekap a hajamba, és meggyűri a csokor papírját.

– Várnunk kellett volna! – csattanok fel.

Allen sarkon fordul, és jobbra-balra nézegetve közelebb lopakodik.

– Nem, inkább korábban meg kellett volna mondanunk nekik – mormolja az orra alatt.

– Pontosan mikor? – kérdem fogcsikorgatva, és a testem megfeszül a dühtől. Egyre jobban emelkedik a hangom, amitől ő egyre jobban feszeng. *Jól van. Érezd csak kellemetlenül magad!* – A kórházban, az anyám szívinfarktusa után? A bypassműtét előtt? Vagy a váróteremben, amikor a kollégád közölte velünk, hogy nem sikerült?

Allen korábban hátrazselézett szőke haja mostanra szétzilálódott. Látom az ősz sávokat előtűnni a halántékánál. Megpróbál egy tincset hátrasimítani, ahogy vesz egy mély lélegzetet.

– Meg kellett volna mondanunk nekik azon a napon, amikor elhatároztuk – jelenti ki. – Tudod, ez a te problémád, Shelly…

– Nekem nincs problémám.

– Tudhattam volna, hogy eltitkolod előlük, amíg csak lehet. Te nem mondasz senkinek semmit. Nekem sem. A családodnak sem. Magadba fojtod az érzéseidet, amíg csak nem robbannak. Nos, gratulálok. Megvolt a robbanás.

Pislogok párat, kihúzom magam, és ökölbe szorítom a kezem.

– Én nem…

Hozzám hajol, és azt sziszegi:

– Mit gondolsz, miért kellett keresnem *valakit,* aki mellett társnak érezhettem magam?

Olyan hirtelen rándul hátra a fejem, mintha valaki hátulról elkapta és megrántotta volna a hajam.

Alig jön ki hang a torkomon, ahogy suttogom:

– Mit mondtál?

– Túlságosan karót nyelt vagy. Már nem vagy jó társaság. – Az ujjain számolja a hibáimat. – Neked kell irányítani mindent. Eszedbe jutott valaha, hogy ezt én nem akarom? Gondoltál arra, hogy ezt *senki* nem akarja? És mindenkivel szemben olyan lehetetlen elvárásaid vannak. Te jó ég, még a mamádnak sem tudtál megbocsátani, amiért…

Csatt!

Először azt hittem, a szívem tört darabokra. Aztán rájöttem, a tenyerem lendült hátra, majd ütközött Allen arcának.

Elakad a lélegzetem. Nem kapok levegőt.

Allen pislogva néz rám, amint a rózsaszín kézlenyomatom lassan kibontakozik az arcán.

Kővé dermedve leheli:

– Megérdemled, hogy egyedül maradj.

A szavai tömören és visszavonhatatlanul csengenek a fülemben.

Elrohanok mellette, ki a kápolna dupla ajtaján. A szél felborzolja a hajamat. Egy izzadságcsepp csordul le a hátamon. A csokor tövisei a bőrömbe marnak. Az első őszi falevelek hullanak a fákról.

Dudáló autók. Hangos zene távolabb a járdán.

Allennek igaza van.

Forr bennem a düh, és itt van a robbanás.

A világom kicsúszik a kontroll alól.

Semmit nem vagyok képes irányítani.